

στο μικροσκόπιο...

NΟΜΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γειτονικές σχέσεις

Οι διαφορές με τους γείτονες μπορεί να γίνουν ενοχλητικές και πράγματι ποιός θέλει να έχει κακές σχέσεις με τους γείτονες, γ'αυτο λογικό είναι κανείς να ερευνά τις επιλογές που υπάρχουν για να αποφύγει τυχόν φασαρίες. Στο άρθρο μας σήμερα θα αναφερθούμε σε ένα συνηθισμένο σημείο τριβής μεταξύ γειτόνων, τους κοινούς φραχτές.

Ο γείτονας μου θέλει να φτιάξει ακριβό φραχτή

Ο νομος της Νέας Νότιας Ουαλίας ορίζει πως το κόστος και η συντήρηση ενός κοινού φραχτή πρέπει να μοιράζονται μεταξύ δυο γειτόνων. Είναι φυσικό να περιμένετε τον γείτονα να συζητήσει μαζί σας το θέμα του φραχτή και να σας προσκομίσει υπολογισμό για το κόστος (quote). Αν το κόστος σας φανει υπερβολικό, να του πείτε τη γνώμη σας και να προσκομίσετε δικό σας υπολογισμό (quote).

Κρατείστε αντίγραφα των υπολογισμών και σημειώσεις των οσων ειπώθηκαν σχετικά. Αν νοικιάζετε, τότε δίνετε τους υπολογισμούς (quotes) στον ιδιοκτήτη ή στον αντιπρόσωπο του (agent) γιατί αυτοί είναι συνήθως υπεύθυνοι για το κόστος.

Εαν δεν συμφωνείτε με τον γείτονα για το χτίσιμο του φραχτή, τότε μπορεί να πάει στο δικαστήριο που μπορεί να σας διατάξει να πληρώσετε το ανάλογο μερίδιο για το κόστος του φραχτή. Αν λάβετε ειδοποίηση από το δικαστήριο να πληρώσετε, συμβουλευτείτε τον δικηγόρο σας ή έναν πταισματοδίκη από το τοπικό δικαστήριο που μπορεί να σας δώσει συμβουλές δωρεάν.

Ο γείτονας μου θέλει να φτιάξει φραχτή που ξεπερνά τα σύνορα

Αυτο είναι ένα συνηθισμένο πρόβλημα που τις πιο πολλές φορές λύνεται γρήγορα. Ρωτήστε τον δικηγόρο σας αν το συμβόλαιο αγοράς του ακινήτου σας περιέχει τοπογραφική αναφορά (survey report). Αν έχει, τότε εκεί φαίνεται πού ακριβώς πρέπει να χτιστεί ο φραχτής. Αν δεν υπάρχει, ζητήστε έναν τοπογράφο να μετρήσει το οικοπέδο. Το κόστος είναι σχετικά μικρό και μπορείτε να ζητήσετε τον γείτονα σας να το μοιραστεί.

Μπορείτε βεβαίως να συζητήσετε για το θέμα των συνόρων με το γείτονα και να συμφωνήσετε για το πού θα χτιστεί ο φραχτής. Προσεξτε όμως έτσι μηπως χάσετε μέρος του οικοπέδου σας.

Ο γείτονας μου θέλει να φτιάξει έναν κακόγουστο φραχτή

Αν υπάρξει διαφωνία για το είδος του φραχτή, το τοπικό δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ποιος φραχτής θα χτιστεί. Συνήθως λαμβάνονται υπ'οψιν από το δικαστήριο, οι ιδέες σας, ο φραχτής που ήδη υπάρχει, η ανάγκη για προσωπικό άσυλο, οι φραχτές της γειτονιάς και άλλα στοιχεία.

Το άρθρο αυτό προσπαθεί να δώσει μια γενική εικόνα σε θέματα που τυχόν ενδιαφέρουν. Δεν καλύπτει όλες τις πλευρές και δεν είναι νομική συμβουλή. Συμβουλευτείτε τον δικηγόρο σας ή άλλους ειδικούς πριν βασιστείτε ή ενεργήσετε βάσει του περιεχομένου του.

Π. Παναγιωτόπουλος

Τίποτα πια δεν είναι όπως πριν

Του IGNACIO RAMONET

Οι σεισμοί σε χρηματιστήρια και τράπεζες έφεραν ένα βήμα πιο κοντά το τέλος της εποχής του καπιταλισμού. Τα θεμέλια του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος ταρακουνήθηκαν, ενώ ο κίνδυνος της γενικευμένης κατάρρευσης ελλοχεύει. Τίποτα δεν θα είναι όπως πριν. Το κράτος επιστρέφει. Όπως σημειώνει ο νομπελίστας Πολ Σάμουελσον, «η κατάρρευση της Γουόλ Στρίτ αντιπροσωπεύει για τον καπιταλισμό ό,τι και η πτώση της ΕΣΣΔ για τον κομμουνισμό».

1 Για τριάντα χρόνια, οι φονταμενταλιστές της αγοράς επαναλάμβαναν ότι ο Ρέιγκαν («το κράτος δεν είναι λύση») είχε δίκιο, ότι η παγκοσμιοποίηση ήταν επιτυχημένη, ότι ο χρηματοπιστωτικός καπιταλισμός έχτιζε για όλους τον επίγειο παράδεισο. Εκαναν, όμως, λάθος.

Η «χρυσή εποχή» της Γουόλ Στρίτ έχει παρέλθει ανεπιστρεπτί. Μια εποχή ανεύθυνων απορρυθμίσεων, κακοδιαχείρισης, με κυρίαρχη την αριστοκρατία των τραπεζιτών, τους «άρχοντες του κόσμου», όπως τους κατήγγειλε το 1987 ο αμερικανός δημοσιογράφος Τομ Γουλφ.

Χειραγώγηση, credit-default swaps, hedge funds... Σαν τη χολέρα, ο πυρετός του κέρδους μόλυνε όλον τον πλανήτη. Οι αγορές έπαιρναν φωτιά, από την υπερπροσφορά ρευστότητας, η οποία ευνόησε ακόμα περισσότερο την κερδοσκοπία και την αύξηση των τιμών.

2 Η παγκοσμιοποίηση οδήγησε την παγκόσμια οικονομία να γίνει εικονική και άυλη. Η χρηματοπιστωτική σφαίρα ξεπέρασε τα 250 τρισεκ. ευρώ, δηλαδή έξι φορές περισσότερο από τα πραγματικά πλούτη όλου του κόσμου.

Και ξαφνικά, η γιγάντια φούσκα έσκασε. Περισσότερο από 1 τρισεκατομμύριο ευρώ εξαφανίστηκαν! Πέντε από τα μεγαλύτερα ιδρύματα -πυλώνες του συστήματος- κατέρρευσαν: η Lehman Brothers πτώχευσε, η Bear Stearns εξαγοράστηκε από τη Morgan Chase, η Merrill Lynch ανήκει πια στην Bank of America, ενώ δύο ακόμη, οι Goldman Sachs και Morgan Stanley, υποβιβάστηκαν σε απλές, εμπορικές τράπεζες.

Όλος ο χρηματοπιστωτικός μηχανισμός δεν έχει πια καμία αξιοπιστία. Από αυτό δεν υποφέρουν μόνο οι επιχειρηματικές τράπεζες αλλά και οι κεντρικές οι εμπορικές τράπεζες, τα ταμειντήρια και οι ασφαλιστικές εταιρείες.

3 Το σκάνδαλο των «βρόμικων υποθηκών» (subprimes) ήταν γνωστό σε όλους. Αυτά είχαν καταγγεληθεί, εδώ και πολύ καιρό, χωρίς,

να προκαλέσουν κάποια αντίδραση. Γιατί το «έγκλημα» έφερνε κέρδη σε πολύ κόσμο.

4 Η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Μπους υποχρεώθηκε να απαρνηθεί το δόγμα αυτό και να χρησιμοποιήσει μαζικά τον κρατικό παρεμβατισμό.

Οι κύριοι φορείς της στεγαστικής πίστωσης, Fannie Mac και Freddie Mac, κρατικοποιήθηκαν, όπως και η μεγαλύτερη ασφαλιστική εταιρεία του κόσμου, η American International Group (AIG). Και ο υπουργός Οικονομικών Χένρι Πόλσον (πρώην πρόεδρος της Goldman Sachs) αναγκάστηκε να προτείνει σχέδιο σωτηρίας 500 δισ. ευρώ, που το κράτος. Δηλαδή ο φορολογούμενος πληρώνει.

5 Η αμερικανική κυβέρνηση δεν δίστασε να δώσει χείρα βοήθειας στους «banksters»(1). Πριν από λίγους μήνες, ο Μπους αρνήθηκε να υπογράψει νόμο, που θα πρόσφερε ιατροφαρμακευτική κάλυψη σε εννέα εκατομμύρια φτωχά παιδιά. «Αχρηστο έξοδο», το χαρακτήρισε. Σήμερα, για να βοηθήσει τους απατεώνες της Γουόλ Στρίτ κάνει τα πάντα. Ο κόσμος έχει έρθει ανάποδα: Σοσιαλισμός για τους πλούσιους και καπιταλισμός για τους υπόλοιπους.

6 Η καταστροφή ήρθε σε μια χρονική στιγμή που η ευρωπαϊκή αριστερά υποφέρει από πλήρες ιδεολογικό κενό και δεν διαθέτει κανένα σχέδιο για να εκμεταλλευτεί πολιτικά την κρίση. Ιδίως η σοσιαλδημοκρατία, η οποία έχει και η ίδια από καιρό μολυνθεί από νεοφιλελεύθερες θέσεις και που μοιάζει να βροίσκεται σήμερα σε κατάσταση σοκ.

Όταν θα έπρεπε, περισσότερο από ποτέ -εμπνεόμενη από τη ζωτικότητα της λατινοαμερικανικής αριστεράς- να δείξει νέα τόλμη και δημιουργικότητα.

7 Πόσο θα διαρκέσει η κρίση; «Είκοσι χρόνια εάν είμαστε τυχεροί ή λιγότερο από δέκα εάν οι αρχές δείξουν αυστηρότητα»(2), προβλέπει ο βρετανός νεοφιλελεύθερος αρθρογράφος, Μάρτιν Γουλφ.

8 Αν υπήρχε πολιτική λογική, το πλαίσιο αυτό έπρεπε να ευνοήσει την εκλογή του Μπάρακ Ομπάμα. Είναι πιθανόν, τότε, όπως ο Ρούσβελτ το '33, ο νέος πρόεδρος να λανσάρει ένα νέο «New Deal», στη βάση ενός νεοκείνσιανισμού, που θα επικυρώσει την επιστροφή του κράτους στην οικονομία. Κάτι που θα φέρει κοινωνική δικαιοσύνη.

Ετσι, το πιο άγριο και παράλογο στάδιο της παγκοσμιοποίησης θα τελειώσει.

(1) Από τις λέξεις banks και gangsters.

(2) «Financial Times», Λονδίνο, 23-9-08.

